וכולנו אנשים רגילים

בכל מקום שבו יש 10 תורים בעלי אותו האורך, פחות או יותר, התור שיימשך לנצח הוא התור המיקרי אליו אני נקלעת. זאת פשוט עובדה. אין ויכוח. משהו לגמרי קבוע.

מה שמשתנה מפעם לפעם היא הסיבה לכך שדווקא התור הזה נתקע. כדי להקל על עצמי את ההמתנה הארוכה בתור שלי, אני עושה לעצמי חידונים. בכל פעם אני מנסה לנחש מאיזו סיבה יתעכב התור שלי. אצל הקופאית בסופרמרקט, למשל, תמיד נגמר הסרט, והיא שוב הולכת למנהל וכו' וכו'. יש פעמים שאני סתם נתקעת אחרי גברת שלא יודעת לספור את הכסף, אבל היו לי כבר מיקרים של התעלפות דווקא בתור שלי, בכל מיני מקומות, והיו לי מיקרים של חבילה חשודה ופקיד שקיבל חמישה טלפונים בזמן שאני חיכיתי לו.

כשהגעתי לפני שבועיים לנמל התעופה בן־גוריון, היו שישה תורים בעלי אותו האורך לדלפקים. בחרתי לי תור אחד, נעמדתי בו והתחלתי לנחש. אולי הבלונדינית שם תעשה רושם של גרמניה מבאדר מיינהוף? אולי זוג האיטלקים שייכים במיקרה לבריגדות האדומות? אבל הכל הלך די בסדר, וכבר התחלתי לחשוש שמשהו מוזר קורה הפעם והתור שלי יעבור חלק ומהר.

אבל זה רק עד שהבחור מהביטחון ראה את הצעיר ההודי עם המיזוודה הקטנה. 40 דקות הוא שאל אותו שאלות, הביא את הממונים עליו, הלך למישרד וחזר ושוב הביא מישהו ושוב דיברו עם הצעיר ההודי. אחר כך הבחור מהביטחון כתב איזה פתק והשמיד אותו, ושוב שאל את ההודי כמה שאלות. אני כבר אכלתי את הציפורניים שלי, אבל דווקא ההודי הצעיר עמד רגוע לגמרי, ענה על השאלות ונראה היה כאילו הוא רגיל לפרוצדורה הזאת בדיוק.

אחר כך הבנתי למה הוא רגיל: פשוט יש לו עור כהה. העפתי מבט לתורים האחרים, וראיתי שעוד תור תקוע עם בחור בעל גוון כהה.

בן־אדם מאור מוסרי, הגון, בן־אדם בעל ערכים גבוהים, היה בוודאי אומר לעצמו „קשה להיות כהה־עור בעולמנו. צריך לעשות משהו לטובתם." בן־אדם מחורבן היה אומר לעצמו „איזה מזל שאני לבן!"

בן־אדם רגיל לגמרי, כמוני, אמר לעצמו: „קשה להיות כהה־עור בעולמנו. איזה מזל שאני לבנה," וממשיך ללכת. עצוב. לא?

שתי בעיות קשות

בחודש דצמבר 1986 הופעתי פעמיים בטלוויזיה הישראלית. פעם אחת ראיינתי מישהו ופעם שניה דיברתי על בישול מהיר ובישלתי לפני הצופים. עבור כל פעם כזאת, שנמשכה על המסך שלוש־ארבע דקות, עבדתי כמה שעות טובות: שעה נסיעה לירושלים, שלוש שעות המתנה לתורי להצטלם, חצי שעה הכנות וצילומים, ושוב שעה נסיעה הביתה לתל־אביב. אבל אסור להתלונן. זו עבודה.

ממש בימים אלה, אמצע מאי 1987, קיבלתי את שכרי מהטלוויזיה הישראלית: 15.20 שקלים. הבעיה שלי עכשיו היא האם ה־15.20 שקלים זה עבור פעם אחת או עבור פעמיים. פשוט זה חשוב לי בשביל הדיווח למס־ההכנסה, כי שם, במס־ההכנסה, הם בטוחים שאנחנו, העיתונאים, מרוויחים מיליונים.

★ ★ ★

ועוד בעיה אחת יש לי. בארץ נמכרות עכשיו טבליות בשם פיברקל. הטבליות מכילות סיבים טיבעיים מדגנים ומפרי־הדר ותמציות חלבון, והן מיועדות לגרום שובע ועל־ידי כך לאי־אכילה. עוד לא ניסיתי את הטבליות. כי עוד לא החלטתי באופן סופי על דיאטה. מה שמדאיג אותי כרגע זה שעל הקופסה כתוב שהיצרן הוא ניו־יורק, אבל לעומת זאת זה כשר למהדרין בהשגחת הרבנות הראשית באור־יהודה. אז הבעיה שלי היא האם היצרן מניו־יורק מגיע בכל פעם לאור יהודה לקבל הכשר, או שהרבנות של אור־יהודה נוסעת בכל פעם לניו־יורק כדי לתת את ההכשר. אתכם זה לא מטריד?

שותים, שותים ושוב שותים

לידי ישב אנגלי אחד. לא דיברנו מילה במשך כל זמן הטיסה (ראה סיפור הרבי). פה ושם הוא העיף בי מבט, ואני רק ספרתי מה הוא שתה בּ־ארבע וחצי השעות של הטיסה בין תל־אביב ל־לונדון. בהתחלה פחית בירה. אחרי כמה דקות עוד בירה אחת. אחר־כך שלושה (כן, שלושה) דבל ויסקי. אחר כך הוא ראה שאני שותה מיץ־עגבניות וגם לו התחשק. הביאו לו מיץ־עגבניות, טעם, עשה פרצוף זוועות ואמר שזה בלי וודקה. הוסיפו לו וודקה. אחר כך הגענו ללונדון וירדנו מהמטוס.

מישהו יכול להסביר לי איך האנגלים האלה הקימו אימפריה? כן, נכון, הם גם אִיברו אותה. מה הפלא?

סיפור הרבי

הג'מבו של אל־על מחולק למחלקת־תיירים ולמחלקת־עסקים (זה מבלי לדבר על העשירים הגדולים למעלה, במחלקה הראשונה).

הבטחי היטב בפרצופים של נוסעי שתי המחלקות וניסיתי לברר לעצמי האם יש משהו חיצוני המבריל ביניהם. אז למראית עין באמת אין. כולם נראים אותו הדבר. גם כאן וגם שם היו שמנים והיו רזים. היו בעלי רעמת־שיער והיו קרחים. היו גבוהים והיו נמוכים. אפילו בלבוש לא היה הבדל גדול. כשנוסעים לחו"ל, כולם לובשים ז'אקטים ומיכנסיים מגוהצים היטב.

אבל אחרי שעה של התבוננות תפסתי את ההבדל. במחלקת־התיירים כל אחד דיבר עם השכן שלו. אנשים עמדו במעברים וניהלו שיחות ארוכות ועירניות. כל נוסע חזר למושב שלו עם שתי כוסות ביד, אחת עבורו ואחת עבור השכן שלו. אנשים החליפו עיתונים ואפילו החליפו כתובות ומיספרי־טלפון. לעומת זאת, במחלקת־העסקים אף אחד לא דיבר עם אף אחד. כל אחד לעצמו קרא ספר או עיתון, או נימנם או סתם בהה בחלל.

וזה מזכיר לי סיפור יפה:

יום אחד הגיע יהודי לרבי שלו כדי לשוחח איתו על החיים. שאל היהודי את הרבי: „למה העשירים מתנהגים באופן שונה מהלא־עשירים?" לקח הרבי את היהודי לחלון ביתו ואמר לו: „הסתכל החוצה ותגיד לי מה אתה רואה?" „אני רואה בתים ועצים ובני־אדם ועגלות ושמיים," ענה לו היהודי.

„ועכשיו בוא עמוד מול הראי ואמור לי מה אתה רואה," אמר הרבי. „אני רואה את עצמי," ענה היהודי.

„אתה רואה," אמר הרבי, „אתה מוסיף קצת כסף מאחורי הזכוכית, ואדם פיתאום רואה רק את עצמו."

והרי החדשות

לשחות לחו"ל

באמריקה דווקא לא ראיתי מי יודע איזה חידושים שכדאי לדווח עליהם בקינאה. הפירסומת הגדולה ביותר שעושים שם עכשיו זה לקונבר־סיישן בד („מיטת שיחה", בעברית). זאת אומרת שהם סוף־סוף מורים שעד היום במיטה הם היו רק ישנים, ואולי מקסימום עושים קצת דברים גסים. אבל לדבר הם לא דיברו במיטה. עכשיו הם המציאו את זה. מיטה גדולה מאוד, שבני הזוג יכולים גם לשוחח בה. הייתם מאמינים?

אבל נעזוב אמריקה. כשחזרתי ארצה אחרי שבועיים של היעדרות, ואחרי ששמעתי שהשר פרץ חזר לממשלה והשר רובינשטיין יצא מה־ממשלה, הלכתי לברוח מה באמת חדש כאן. אז הנה יש: שני מוצרים חדשים בארץ (מיובאים מגרמניה) הם חגורה ואליה מחובר תיק־פלסטיק שקוף וסגור הרמטית. את החגורה אפשר ללבוש על בגד־הים, ובתוך הנרתיק אפשר לשים את השעון וכסף לארטיקים ואפילו תעודת־זהות, ויחד עם כל הכבודה הזאת אפשר להיכנס למים ולהרביץ שחיה הגונה. שום דבר לא יירטב. ניסיתי את זה בכיור.

הדבר השני הוא אותו הדבר, אבל לא על המותניים אלא תלוי על הצוואר: תיק שקוף ואטום למים, למיסמכים וכל השאר. בעצם יש גם מוצר שלישי מאותה תוצרת, המיועד למטיילים בחו"ל. הפעם התיק לא שקוף ולא אטום למים, אלא נועד ללבישה מתחת לבגדים, כדי לאחסן בו דרכון וכסף — נגד שודדים למיניהם. נרתיק נגד גנבים: 15 ש"ח. חגורה עם תיק: 30 ש"ח. תיק מיסמכים תלוי על הצוואר: 25 ש"ח.

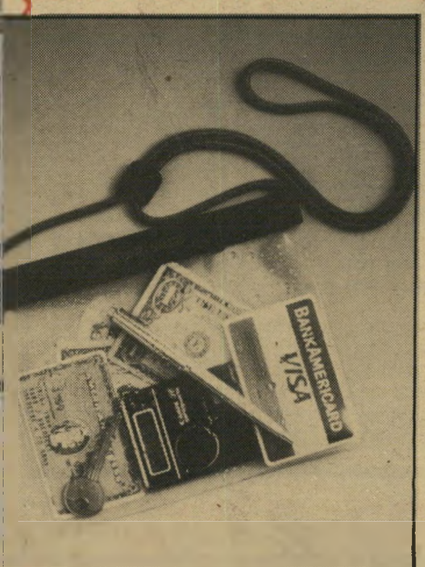

בלי כביסה

אחרי שכבר התרגלנו לבקבוקים החד־פעמיים ולחיתולים החד־פעמיים לתינוקות, הנה הגיעו גם סינרים חד־פעמיים לתינוק. לא צריך לכבס כל יום סינר מצופה דייסות קרושות וכתמים של מיצי־פירות. חבילה של 20 סינרים חד־פעמיים ב־6.60 ש"ח. בקצב הזה אני לא התפלא אם בקרוב ימציאו גם ילדים חד־פעמיים.

פקק לעצלנים

ואחרון אחרון חביב: פקק פלסטיק לבקבוקי־שתיה מישפחתיים תוסכים. חברת בזק סוללות משווקת בארץ בימים אלה, תמורת 2.5 ש"ח, פקק שנסגר הרמטית אחרי המזיגה, ולכן הגאז שבמשקה לא יוצא בכל פעם שהילד או הבעל שוכחים לסגור היטב את הבקבוק. מלבד עניין הגאז, טוב הפקק גם לעצלנים שאינם רוצים לפתוח את הפקק המתברג בכל פעם, אלא מעדיפים לחיצה ומזיגה. מסוג הדברים שאני מצטערת שלא המציאו אותם בעצמי.

עמ' סרנוסטר, העולם הזה

נגד ילדים

מבשמי אוויר מתוצרת נקה, הנמכרים בשלל צבעים וריחות, עשויים כיום עם פקק מתברג שאינו ניתן לפתיחה על־ידי ילדים קטנים וסקרנים. שמאוד אוהבים ללקק את הדבר הצבעוני היפה שיש בפנים. 2 ש"ח עבור ריח יסמין, אורנים. לימון או שושנים, במיכל נגד ילדים.